

FEMTE BOG

I

Stemningen paa Højskolens Formiddagsmøde den næste Dag var i hvert Fald i Begyndelsen endnu præget af den Uhygge, som Begivenheden med Emanuel overalt havde fremkaldt. Først henimod Daggry var han — mere død end levende — bleven funden af det Mandskab, der ved Midnatstid under Paster Petersens Ledelse var udsendt for at opsøge ham. Man vidste, at der var skikket Bud efter Herredsfogden og en Læge, og at det var Hensigten straks at faa ham anbragt paa et Hospital.

Omslaget i Mødets Stemning foranledigedes af Væver Hansen. Han havde den foregaaende Aften siddet i sin Krog og i Tavshed dukket sig under det Nederlag, som ogsaa han ved den Lejlighed havde lidt. Naar det havde været ham saa magtpaaliggende at faa Emanuel til at optræde ved Mødet, var det, fordi han havde stolet paa, at han i det mindste vilde vække nogen Opsigt, og fordi han vidste, at hans Skibberupere dog ikke aldeles havde glemt deres aandelige Hjemstavn, men særlig i disse Dage med Aarvaagenhed fulgte alt, hvad der foregik paa Sandinge Højskole.